

וירוצצאנו

בין ספלי תה מהבילים
על כורסאות בד
קמוטות, נשאבנו
אליה ואל מילותיה
שסיפרו על דרמת
המציאות הקשה
מאחורי מסך הברזל.
בין תיעוד של גבורה
ועוז, נשמה ורוח שהעזו
לשרוד וימים טרופים
שנכתבו לדורות, ניסינו
לחוש זמנים שהיו
ואינם, להביט בתקווה
רצופת המכשולים,
עד שביד חזקה,
בזרוע נטויה ובניסים
גלויים, היא הגיעה
אל הארץ המובטחת

ז. ברכה

ה' מנצח

"השעה הייתה מאוחרת, ואני- ילדה בת ארבע, רציתי רק מיטה ושמיכה דקה. הדלת נפתחה כדי סדק צר, ואף רוסי נשרי נתחב דרך הסדק: "מה אתם רוצים?!" נבח הקול. אבא התחנן אלינו, כמעט בדמעות, שייתן לנו מקום ללינה רק הלילה"

שדה התעופה בוריספול, קייב תשל"א
היו לה מדים של שוטרת קומוניסטית ומבט איום בעיניים. היא קירבה את אצבעה אל סנטרי ולחשה: "את דבורה מילבסקי? בואי אחריי".
בום.
הקירות הגבוהים סגרו עלי מכל כיוון.
כאילו מישהו זרק עלי פצצה. קרע באחת את החלום היפה והוורוד.
השמש בחוץ התקדרה פתאום, ועננים שחורים חדרו אט אט לשמי התכלת.
פתאום היא הגיעה, משום מקום. מלאך משמים. היא חייבת לעלות למטוס הרגע. יחד איתנו.
אחר כך נפרדו גלגלי המטוס מהקרקע בחריקה עליזה, חותמים מסכת חיים עמוסת כתמי צבע בנכר---
...

ישבתי לידה על הכורסה.
סבתא ונכדה ברגעים משותפים של ביחד.
רגע לפני, אני לא מתאפקת, ומעזה לשאול אותה בקול קטן: "סבתא, איך לא התייאשתם? איך המשכתם לשמור הכול? מישהו חייב אתכם? היו לכם המון ספקות והיתרים..."
היא מחייכת אלי את חיוכה הכובש. מלטפת בידה על מצחי, מנסה לטשטש פער של שנים. של דורות.
"מיידאלע, תכף תביני הכול. אבל תני לי להתחיל מההתחלה, בסיידר?"

הנהנתי מוקסמת.
וכך ישבו להן סבתא, נכדה וזוג ספלי תה מהבילים על כורסאות הבד הקמוטות והאזינו ברתק למילים הדוממות. נשאבו לעומק הדרמה. הסלון הישן הקשיב ורשם. מתעד גבורה ועוז, נשמה ורוח שהעזו לשרוד. וימים טרופים שנכתבו לדורות. עדים דוממים לזמנים שהיו ואינם.

נשארנו בלי דירה

"נולדתי בבית קטן בטשקנט, בירתה של אוזבקיסטן", פותחת גב' דבורה ווירצ'בסקי תחי'. "הימים היו ימי שלטון הצאר סטאלין ימ"ש, רודן ברית המועצות. פחד הילך אז ברחובות יד ביד עם דממת מוות. כל מילה לא במקום עלולה הייתה להתפרש כבגידה במולדת, ומשמעותה שנים ארוכות בכלא הרוסי, או גרוע מכך- בסיביר הקפואה.
כך חיינו בפחד איום תחת מגפי המשטר הקומוניסטי.

באותן שנים לא הייתה לנו דירה משלנו, אף

שמצבנו הכלכלי היה טוב, ואפילו מאוד".

מדוע, אם כך, לא רכשתם דירה?

"כדי שנהיה מוכנים לעלות לארץ ישראל מיד, בלי צורך למכור נכסים ובלי התהליך הבירוקרטי סביבם", היא מחייכת בערגה. "האווירה בבית הייתה כמהה וספוגה בגעגוע לארץ ישראל. היינו בטוחים כל השנים שהנה, עוד מעט ממש- עולים לארץ הקודש. תמיד דיברנו רק על זה ותכננו את העלייה לפרטי פרטיה. במחשבה לאחור- זה היה מה שסייע לנו לעבור את התקופה הקשה ההיא בשלום, כיהודים חרדים המקפידים על קלה כבחמורה. אילולי התקווה הממשית הזו, לא היינו מחזיקים מעמד בברית המועצות הקומוניסטית.
ארץ ישראל הצטיירה בעינינו כגן עדן עלי אדמות. לא היה לי ספק שבארץ ישראל אין כזה מושג 'גוי', ורק יהודים יכולים לחיות בה. לצערי, מהר מאוד התבדיתי. הארץ הקדושה הייתה בעינינו התגשמות הגאולה ממש, ורק חיכינו לרגע שבו נזכה לנשק את עפרה.

מסיבה זו, התגוררנו תמיד רק בשכירות ולא בדירה משלנו. הייתי אז ילדה קטנה", נזכרת גב' ווירצ'בסקי, "אבל זכר דירות החדר האומללות ששכרנו עומד בזיכרוני תמיד..."

ברוסיה קיים החוק להגנת הדייה, ומשמעותו: דייר השוכר דירה וגר בה יותר משנה- רשאי להמשיך להתגורר בה, ואסור להוציא אותו ממנה בכוח בשום אופן. למפרע, היה החוק הזה לרעתנו", היא צוחקת באירוניה. "בעלי הדירות שלא רצו דיירי קבע בדירות החדר המוזנחות שלהם, היו באים מדי שנה וזורקים אותנו מהדירה. למה? ככה... ובכלל, ברוסיה לא שואלים שאלות. כך מדי שנה שב מסע חיפוש הדירה, כשבכל פעם היינו משתכנים בדירה חסרת תנאים אחרת.

אני זוכרת שנה אחת, בה התגוררנו בדירה בעיר העתיקה וטרם חלפה שנה מאז באנו לגור בדירה זו. שבת אחת, הלכנו ברגל לדודתי כדי לאכול אצלה בצוותא סעודה שלישית. כשחזרנו- המזוודות כולן היו בחוץ, שרועות על האדמה. כך גם שאר חפצינו, היו זרוקים בחוץ ככלי אשר אין חפץ בו... כשניסינו לפתוח את הדלת, גילינו שהיא נעולה. המסקנה נאלצה לחלחל למוחנו- אין לנו היכן לישון הלילה. בעל הדירה כנראה החליט שהגיע הקץ לשהותנו בדירה. אבא לא איבד עשתונות, ודפק על דלת ביתו של המשכיר. השעה הייתה מאוחרת, ואני- ילדה בת ארבע, רציתי רק מיטה ושמיכה דקה. הדלת נפתחה כדי סדק צר, ואף רוסי נשרי נתחב דרך הסדק: "מה אתם רוצים?!" נבח הקול. אבא התחנן אלינו, כמעט בדמעות, שייתן לנו מקום ללינה רק הלילה. אחרי תחנונים רבים, התרכך בחסדי שמיים ליבו הקפוא של המשכיר. הוא הגדיל את הסדק בדלת ונתן לנו מקום לישון. אני", היא מחייכת, "ישנתי באמבטיה... זה היה המקום היחיד שמצא לי הגוי אטום הלב..."

למה לא הלכת ללימודים?

"דודתי התמודדה גם היא עם בעיות בדירה ששכרה. בעל הדירה היה דווקא מוסלמי שלא זרק את דייריו לאחר שנה, אך מדי קיץ, בעת הפרשת השלגים, היה הבית מתמלא במים קפואים שחלחלו דרך הגג. המוסלמי לא הסכים בשום אופן לתקן את הגג, עד שהחליטה דודתי לקום ולעשות מעשה: היא רכשה דירה גדולה ומשופצת. עלויות הדירה היו גבוהות, והיא הפצירה בהוריי שישתתפו גם הם בעלויות במטרה לחלק את הדירה לשני חלקים: חצי למשפחתה, וחצי בשבילנו. הוריי התנגדו לקניית דירה, אבל אחרי הסיפור הזה- החליטו, למחרת בבוקר, כי הם מעוניינים לשלם ולקבל דירה משל עצמם, בלית ברירה.

כך עברנו לדירה ראויה לשמה, לאחר שנים של גלגולים ביחידות דיור. העברנו את מעט הרהיטים שהיו ברשותנו- שולחן שבת ושני כסאות עץ (מתנת החתונה שקיבלו הוריי לנישואיהם, ונחשבה אז כמתנה יוקרתית), כיון שכל השאר היה ארוז במזוודות ומוכן לעלייה ארצה.

אחרי כמה שנים, דודתי החליטה לעבור דירה לאמריקה. היא הצליחה לקבל אשרת יציאה מברית המועצות, ומיהרה לנצל אותה, בהבטחה שבקרב תגיע לארץ ותתאחד אתנו שוב. את חלקה בדירה לא רצתה למכור למשפחה גויית. זו בכל אופן הייתה חצר משותפת, ומשפחה קומוניסטית שתפזול לתוך דירתנו לא הייתה החלום האידיאלי. לבסוף היא מצאה זוג יהודי שהסכים לקנות את הבית. הם לא היו חרדים, אבל זה מה שהיה בנמצא. משפחות חרדיות היו ממש מיעוט בימים אלו, מה גם שלאף אחד היה אסור לדעת על כך.

אמה של השכנה הצעירה הגיעה מדי שבוע בשבת בבוקר לדירת בתה, ובישלה לה את ארוחות השבוע. אני, כמובן, נשארת בבית בשבת ולא הלכתי לביה"ס, דבר שהדליק במוחה נורה אדומה בכל פעם מחדש.

שבת אחת, יצאתי החוצה לחצר כדי לשבת על הסלעים הגדולים בין קרני השמש החמימות. הצצתי, לפני שפתחתי את הדלת, מהחלון האחורי ומשלא ראיתי אותה שם- יצאתי החוצה בזהירות. והנה, מצאתי אותה למרבה הבהלה, ליד חבלי הכביסה המשותפים.

מיד כשראיתי אותה, היא סובבה את ראשה בחדות לעברי. דימיתי לראות זיק חשוד עובר בעיניה, והיא קראה לי להתקרב אליה בכעס.

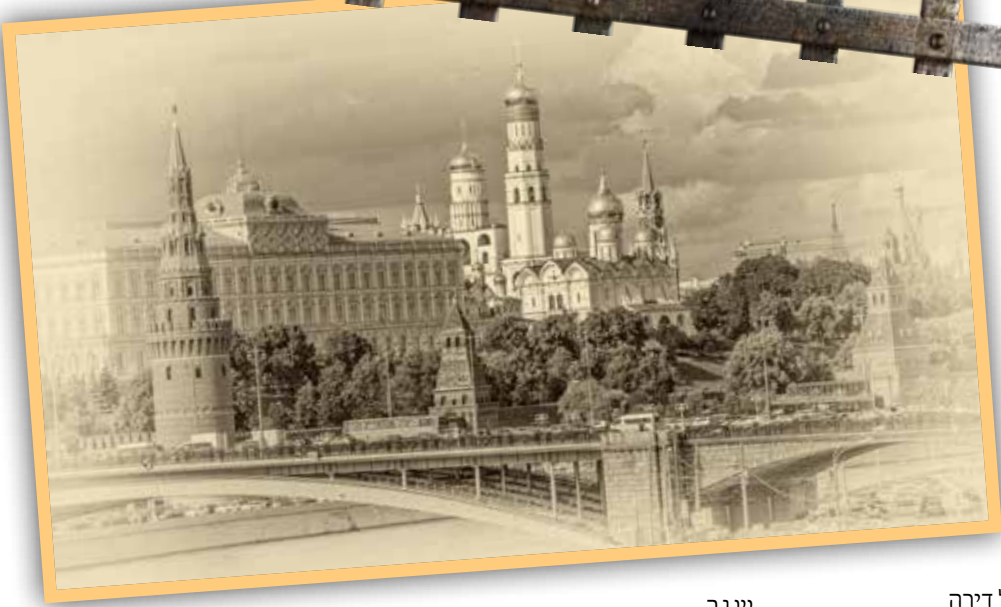
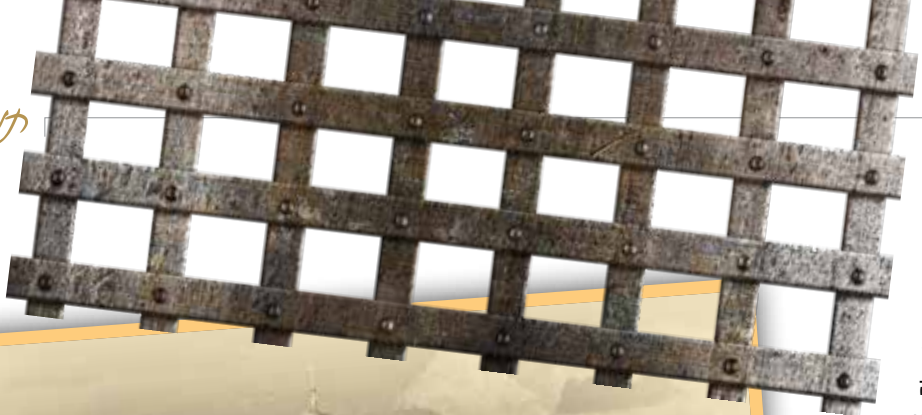
"למה את בבית?" היא שאלה בחומרה.

"כי כואב לי הגרון", שלפתי את התירוץ הקבוע.

"אהההה..." היא המהמה בחוסר שביעות רצון בולט, ושילחה אותי לנפשי.

רצתי הביתה באימה והתחבאתי שעה ארוכה מתחת למיטה. רק אחרי ששב ליבי לפעום כסדר, העזתי לצאת משם.

אבל לא דמיינתי שגם בשבת הבאה אפגוש אותה חזיתית...

שוב

היא עמדה ליד חבלי הכביסה. משום מה, נראה היה לי שסיימה לתלות את הכבסים מזמן, ורק המתינה למישהו... אולי לבואי? הפעם היא הייתה נזעמת ממש. "שוב את בביתו!" קבעה בקול מאיים. "למה גם היום לא הלכת לבית הספר?!" תבעה לדעת.

"כי אני לא מרגישה טוב", המילים יצאו לי רועדות בקצוות. "את לא מרגיש טוב?", היא מדדה אותי במבט מפקפק, "אז מצוין שנשארת בבית. בואי תעזרי לי לתלות כביסה!"

בום. פטישים השתוללו בליבי. רצתי הביתה בבכי ונעלתי את הדלת בפחד. ידעתי שהיא תבוא עוד כמה דקות, אולי אפילו--- מלווה בשוטר קומוניסטי.

שוב ברחתי אל מקום המחבוא היחיד שמצאתי. מתחת למיטה הנחתי את ראשי על הרצפה הקרה, והנחתי לדמעות לקפוא עליה חרש.

הנקישות הגיעו אחרי דקות ספורות. אבא הגיע במהירות מחדר הלימוד המסווה, ופתח את הדלת. אמה של השכנה עמדה שם, ידיה על מותניה ועיניה יורות גיצים.

היא לא המתינה להזמנה ופסעה פנימה. "איזו מן התנהגות זו?! אתם מגדלים ילדה חצופה וחסרת משמעת! לא די בכך שאינה הולכת לבית הספר, היא גם מסרבת לסייע לי לתלות כביסה!!!!" שאגה.

ממקומי שמתחת למיטה, שמעתי את אימא פוסעת לכיוונה ואומרת ברוך: "בואי, שבי פה על הכיסא. אני רוצה לספר לך משהו".

שמעתי כיסא חורק, ואת אימא אומרת לתוך השקט: "את רואה את המפה הלבנה? את החלות? הנרות? אנחנו יהודים, טובאריש (חברה, ברוסית). היום שבת. גם את יהודייה, הרי. אז מדוע את מבקשת ממנה כאלו בקשות?"

עכשיו כבר העזתי לצאת מהמחבוא. פתחתי את דלת חדרי והצצתי למתרחש בסלון.

אימא עמדה לידה בתנוחה נינוחה, מצפה לתשובה.

פתאום קרה הבלתי צפוי.

"שוב היא עמדה ליד חבלי הכביסה. משום מה, נראה היה לי שסיימה לתלות את הכבסים מזמן, ורק המתינה למישהו. אולי לבואי? הפעם היא הייתה נזעמת ממש. "שוב את בבית! קבעה בקול מאיים. "למה גם היום לא הלכת לבית הספר?!"

קו נקודה

מכון לראיון ויעוץ גרפולוגי
במהלך ער כסף-מלשטין

מתלבטת
לגבי עתידך המקצועי?

כתבי ל: kavnekuda1@gmail.com
וקבלי למייל את המדריך לבחירת מקצוע מתנת מכון קו נקודה

חדש! אפשרות לפגישות ייעוץ מרחוק

0527641213

kavnekuda.co.il | kavnekuda1@gmail.com | 02-5618127

לתיאום פגישת הכוונה אישית עם עפרה הר כסף-גולדשטיין:

Similac
בגלל המדע

דמו

סימילאק למהדרין

מס' 1 | מוביל ב-7 בעיכול | מדדי התפתחות

בהשגחת הבר"ץ
של ירושלים
המזון הטוב ביותר לתינוק

עפ"י סקר אמהות במגזר החרדי יולי 2019 | Kantar | לתשומת לב- חלב אם הוא המזון הטוב ביותר לתינוק.

Abbott

האישה הקרה והמנוכרת, פרצה בבכי חסר מעצורים. "נכון, אני גם יהודייה!" אמרה בין יבבה ליבבה, "אל תחשבי שאני כזו. אני מכסה את ראשי בעת שאני מתפללת ואוהבת את הא-לוקים בלב שלי. אבל לא ידעתי שקיימים עדיין יהודים חרדים בברית המועצות!"

אימא מזגה לה כוס לפתן תפוחים, והרגיעה אותה במילים חמות עד שקמה ושבה לדירה הסמוכה. אימא סיפרה לי אחר כך שהיא סיפרה בכאב כי לא תוכל לשוב למסורת היהודית, מאחר שהיא חברת מפלגה קומוניסטית, אך היא מעריכה את דרך התורה ומשתוקקת שילדיה ישובו אליה במחתרת. מאז, לא שבה האישה להגיע בשבת."

"אלשין לק.ג.ב."

כל ילד בימינו אנו ובמציאות חיינו, מכיר ויודע מהו בית כנסת ומהי תפילה. ושם?

"הפעם הראשונה בה ראיתי בית כנסת יהודי, הייתה כשהייתי בת חמש. אימא לקחה אותי לראות את בית הכנסת של עדת הבוכרים בעיר העתיקה. להם, היה רישיון מיוחד לפתוח בית כנסת בברית המועצות, אף שיותר ממתפללים הסתובבו בו מלשינים וסוכני חרש מטעם השלטון.

נכנסתי לבית הכנסת בהתרגשות, ונעצרתי בפה פעור. "זה...זה ארמון!" אלו היו המילים היחידות שהצלחתי לומר. פרוכת הקטיפה הבורדו שהייתה פרוסה על ארון הקודש, לכדה את עיניי יותר מהכול. כל כך רציני בגד מקטיפה בורדו, אך הוא היה יקר המציאות באותם ימים. עמדתי והסתכלתי עליו זמן רב, עד שקראה לי אימא לצאת לחצר בית הכנסת.

אותו היום, היה יום כיפור. בחצר בית הכנסת היה מין גגון לבן ומתחתיו ספסלים, ובו התפללו הגברים. כולם לבשו 'קיטל לבן', וכשעמדו להתפלל תחת הסככה הלבנה, הם היו נדמים כמלאכים ממש, אך טרם ידעתי לקרוא למחזה בשמו...

"אימא", פניתי לאמי, שעמדה ובכתה לתוך ספר מהווה. "מי הם האנשים העשירים האלו, שנראים כמו מתים?"

אימא צחקה, אך לא רצתה לסכן את חיי ולהסביר לי. היא חששה שאספר זאת לחברותיי לכיתה, וחיינו יהיו בסכנה, מה שהתרחש אכן לאחר זמן קצר, אך דווקא לא בעקבות המקרה הזה..."

איך זה קרה?

"לאחר שראיתי בפעם הראשונה כיצד נראה בית כנסת יהודי, החלה סבתא ע"ה לקחת אותי עימה לבית הכנסת האשכנזי ששכן בעיר העתיקה. פעם אחת, כאשר שבנו הביתה מבית הכנסת ראיתי שפניה של סבתא אינם כתמול שלשום, אך לא העזתי לשאול אותה מדוע. חששתי שהשאלה תתפרש כחוצפה.

פתאום אמרה לי סבתא: "מיידאלע מיין ליב (בתי האהובה), את לא יכולה לבוא יותר לבית הכנסת."

"למה?" שאלתי, המומה.

"שה, שה!" היא הסתה אותי ולחשה לי באוזן: "הגבאי הזהיר אותי לא לקחת אותך עמי יותר. הוא אמר שתפקידו להלשין לממשלה על צעירים המגיעים להתפלל, אך מכיוון שהוא יהודי - הוא מתרה בי קודם שהוא הולך להלשין. לכן לא תבואי יותר איתי", היא סיימה

בעצב.

מאז, ראיתי את אבא וכל הדודים הולכים לבית הכנסת השכונתי, שקראנו לו "המניין" במלעיל, וכל כך רציני להצטרף. אבל סבתא אמרה שזה מסוכן מדי.

"אני זוכרת", היא אומרת פתאום בחיוך, "שבימי החורף הקרים היה אבא מחביא את הטלית מתחת למעילו. יום אחד, פגש אותו השכן הגוי, הביט עליו במבט משונה ואמר בידידות מעושה: "אדון מילבסקי, איך השמנת כל כך בין יום? אתמול היית רזה הרבה יותר!" אבא לא התבלבל וענה לו בחיוך: "הכינו לי בבית הרבה קרטוצ'קס לארוחת הערב אתמול, עד שכמעט הכפלתי את עצמי..."

ובכן, נשוב לענייננו, איך באמת, הסבה לי לשוני נזק רב:

זה היה אחרי שהלכתי עם סבתא בפעם האחרונה לבית הכנסת, לפני שהורה הגבאי לא לקחת אותי יותר לשם.

בדירה שמוחנו הגיעה להתגורר משפחה עשירה ולהם בת בגילי. השתוקקתי לשחק איתה, ואימא, שראתה את רצוני העז, הסכימה- כמוכן רק בבית שלנו.

שיחקנו בבוכות עד שלפתע אמרתי: "אירנה, אנחנו סתם משחקות בובות כמו תינוקות... יש לי רעיון למשחק של גדולים!" אירנה תלתה בי עיניים מעריצות שעודדו אותי להמשיך: "הנה, לוקחים מטפחת בד וקושרים אותה מסביב לראש. ביד, מחזיקים ספר, פותחים אותו באמצע וממלמלים, ואפשר גם להתנדנד ולעצום עיניים". הדגמתי לה את ה'משחק' המלהיב, והיא לא רצתה לשחק באף משחק אחר עד שהלכה.

באותו ערב, נקש אביה על דלת ביתנו ואמר לאבי בקול מזרה אימה: "אם עוד פעם אחת, יהודי, בתך מלמדת את אירנה שלי כאלו משחקים- אני מלשין מיד לקג"ב!" הוא סיים את דבריו, הסתובב ועזב בהפגנתיות את המקום.

אימא בכתה שעות אחר כך ולא יכלה להירגע. אבא הושיב אותי על ברכיו, הסתכל לתוך עיניי ואמר לי: "דבורה'לה, בברית המועצות לא מספרים מה שרואים בבית!"

"חומר נגד ג'וקים"

ההורים והילדים הרגישו תמיד מאוימים בבתי הספר השונים. כל יום שעבר היה בבחינת נס.

איך הסתדרת, כשגדלת, בבית הספר הגויי?

"בברית המועצות היו שלוש קבוצות של ילדים יהודיים:

בקבוצה הראשונה היו ילדים שהלכו לבית הספר בשבת וערכו 'טריקים' כדי לא להיחשף בשמירתה. הילדים בקבוצה השנייה היו

<

"פטישים"
השתוללו בליבי.
רצתי הביתה
בבכי ונעלתי את
הדלת בפחד.
ידעתי שהיא
תבוא עוד כמה
דקות, אולי אפילו
מלווה בשוטט
קומוניסטי. שוב
ברחתי אל מקום
המחבוא היחיד
שמצאתי. מתחת
למיטה הנחתי
את ראשי על
הרצפה הקרה,
והנחתי לדמעות
לקפוא עליה
חרש"

"לא להתייאש"

החיים בצל הפחד העיבו תמיד על תחושת השלווה והביטחון. רק הידיעה והתקווה האיתנה שעוד קצת והם יעלו לארץ, החזיקה אותם לעמוד בעוז מול הקושי והחשש.

במשך השנים, הגשתם בקשה לקבלת אשרת יציאה?

"וודאי. מדי שנה הייתה הזדמנות לכל אזרח לבקש אשרה, אך גם בדרך כלל לקבל

"בואי אחריי"

"וכאן, החלה מסכת ניסים בלתי נתפסת..." מתרגשת סבתי ודמעות תודה בעיניה. "בתחילה היה נראה שהכול עובר בשלום. עברנו את כל עמדות הבידוק והגבולות עד שהגענו לעמדת ההחתמה הסופית על הדרכונים. אימא וסבתא המתינו לתורן, ואני עמדתי מאחוריהם והבטתי סביבי בעניין על האוסף הצבעוני שהתרוצץ סביבי. בעלת מדים שהעידו על עבודתה-שוטרת קומוניסטית, קרבה אלי בפרצוף חתום.

נבעתת הבטתי בה. "דבורה מילבסקי?" היא שאלה. הנהנתי באיטיות. "בואי אחריי", היא קבעה.

סירוב מידי... הקומוניסטים האכזרים קלטו שיש להם הזדמנות להוציא כסף רב מהיהודים ולכן העלו את התשלום על בקשת אשרה לסכום אגדי- 700 רובל. לשם השוואה, משכורת ממוצעת הייתה בגובה 90 רובל בלבד.

לאחר שדודתי הצליחה לצאת מברית המועצות לכיוון אמריקה, החלטנו כי השנה- חייבים לצאת מהגיהנום הזה. הגשנו בקשה, וזמן קצר לאחריה- סירוב. כתבנו זאת לדודתי והיא רצה לרבי מליובאוויטש כדי לשאול- מה ניתן לעשות?

המזכיר של הרבי הכניס את השאלה לקודש פנימה, והתשובה הייתה: "להגיש ערעור ובעזרת השם יקראו להם", והרבי הוסיף: "לא להתייאשו!"

מיד כאשר שמענו את ההכונה הברורה, הגשנו ערעור. כמה ימים לאחר מכן, הגיע הסירוב עליו בדואר.

אימא בכתה. אני זוכרת איך רצתי אליה, נערה צעירה בת 16 ואמרת: "אימא, מה את דואגת? הרי הרבי הבטיח שיקראו לנו!" ואימא הביטה בי בשתיקה הלומה דקות ארוכות. אחה, ליטפה את פניי ונשקה במצחי.

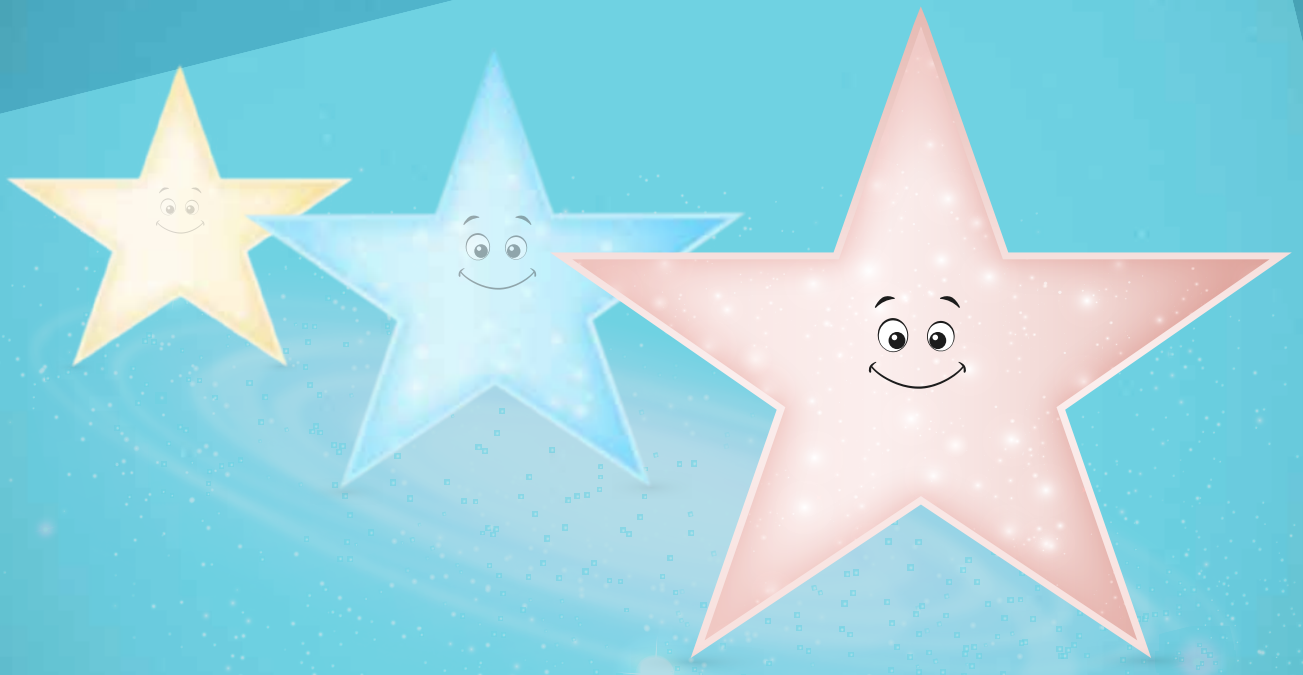
אז ידעתי שטוב אמרת. באותו היום, התרחש אירוע חטיפת המטוס המפורסם אותה ביצע המשטר הקומוניסטי במטרה לעצור יהודים מבריחה. הסיפור עורר רעש בעולם, מנהיגי ארצות קראו למסך הברזל ליפול והפגנות מחאה קראו לעולם לא לשתוק על המחדל. למחרת, קיבלנו הזמנה למשרד ההגירה.

פחדנו, אך ידענו שהבטחת הרבי עומדת לנו לזכות. במשרדי ההגירה הגישו לנו ויזות הגירה.

האושר היה בלתי נתפס. לא נרדמנו בלילה מרוב התרגשות. המזוודות לעלייה היו מוכנות תמיד ליציאה, ואת שאר המטלטלים ארזנו במהירות. וכאן נוצרה בעיה- כיצד נספיק למכור את הבית שקנינו לבסוף יחד עם דודתי?

כאן נכנס לסיפור דודי, ר' יצחק זילבר זצ"ל. הוא הבטיח לקחת תחת אחריותו את עול הטיפול בדירה ואכן, כעבור כמה ימים מצא קונה גוי שהסכים לשלם את הכסף במזומן. כך יצאנו לשדה התעופה."

זה בסט
The Best

הילדים שלך תמיד מככים
וכשהם לבושים אותו דבר... את ברקיע השביעי.
בטדי בר תיהני ממגוון של סטים מושלמים, יפהפיים ומיוחדים.
בפיוק במו האפיס סאן:

- כל המידות 0-16
- בנים בנות
- דגמים מרהיבים
- בגדי יום יום ושבת
- פיג'מות

הקולקציה החדשה עכשיו בחנויות!

יעקב מאיר 10 ירושלים: 02-5355144
שעות פתיחה: ימים א'-ה': 10:30-21:30 יום ו': 10:00-12:00
בני ברק: רבי עקיבא 118 03-5524884
בית שמש: נהר הירדן 1 לב הרמה 02-5349043
אשדוד: עקביא בן מהללאל 4 08-6374410

NEW COLLECTION

בני ברק
ר' עקיבא 112
א-ה': 10:00-22:00
יום ו': 9:00-12:00

בית שמש
נחל ניצנים 1 (מתחת ליש)
בתאום מראש - קרן:
054-990-7474

ירושלים
עלי הכהן 24 קומת כניסה
בוקר, בתיאום מראש: 052-843-1110
ערב: 17:00-21:00

אתר: sounique.co.il קבלת הקטלוג במייל: orit@sounique.co.il שירות לקוחות: 058-425-3322

בקרוב
במיתוג
חדש!

נכנסנו
לחדר חסר חלונות והיא הורתה לי לשבת
על המיטה מולה.
מחשבה מרגיעה זחלה למוחי: 'כנראה היא רוצה לוודא שאיני
מנסה להבריח פריט אסור על בגדיי'.
כעת הייתי נינוחה הרבה יותר, והקשבתי בנחת לשאלותיה.
היא התעניינה במקום מגורי, היכן למדתי ומה אני אוהבת
לעשות.
השעון הורה לי על עשרים דקות שנותרו עד הטיסה. שעון
החול הלך ואזל.
פתאום היא הורידה את קולה ללחישה, קרבה את ראשה
אלי ושאלה: "למה את נוסעת לישראל? הרי קיבלת חינוך
קומוניסטי. את יודעת שזו ארץ של מלחמות עקובות מדם."
"אח של סבתי גר שם", עניתי, "ואין לנו קרובי משפחה כאן,
בברית המועצות."
"את יכולה להתארח אצל שכנים וידידים. לא כדאי לך בשביל
כזו סיבה לעזוב את אימא רוסיה!"
"אני נוסעת", אמרתי לה בקול.
והשעון הורה על עשר דקות אחרונות שנותרו עד הטיסה.
"את בטוחה?" היא צמצמה את עיניה.
"בטוחה. אני נוסעת".
היא קמה בפראות, תפסה אותי ודחפה אל מחוץ לדלת.
"לכי כבר, את מאחרת את הטיסה!" היא צעקה, ועזבה אותי
לנפשי.
אולם הנוסעים קיבל את פניי ריק. רק אימא וסבתא עמדו
במרכז, אבודות.
"למה אתן מחכות?" שאלתי אותן להפתעתן.
לא היה זמן לחיבוקים והתאחדות מחודשת.
היינו חייבות להחתיים את הדרכונים ולעלות למטוס.

